

буря въ моята душа, и азъ по цѣль денъ, кѣто бѣсень ходѣхъ на-самъ — на-татѣкъ, не съ въздишки, но съ рикъ кѣто звѣрь отъ сърдня и очаяние. Най-злѣ ме натискаше извѣсностьта. Струваше ми се, че много по-лесно щѣше да ми бжде, ако да изречѣха веднѣжъ пресждата ми, та да знаѣхъ колко време ще тъмнувамъ.

Единъ денъ намислихъ и написахъ писмо на пашовиятъ терджуманинъ Стамателло-ефенди, който бѣше гъркъ и важеше кѣто твърдѣ услужливъ човѣкъ. Съ горчиво описвание на своята злочестина и съ топло признавание къмъ неговото благородно сърдце сполучихъ да го придумамъ, да покара работата ми напредъ. И наистина, третиятъ денъ слѣдъ това, повикаха ме горѣ въ конакътъ предъ особена комиссия, която отредиъ нашата да прегледа и рѣши моята работа.

Азъ стѣпихъ въ опредѣлената за това стая и видѣхъ предъ себе си познатиятъ Фахри-бей, началникъ на Бейолу, послѣ Селимъ-паша, който бѣше кокошничавъ, и пашовиятъ муавининъ, чието име непомня; отъ страна сѣдеше „истиндакчиятъ“ Хафузъ-ефенди съ хартия въ рѣка, кѣто секретаръ на комиссията.

Азъ зехъ „теменнахъ“ и се исправихъ.

— За какво те затвориха? попита Селимъ-паша.

На това питане азъ пламнахъ и повикахъ:

— Що? Ефенди — Ви ме държите осемъ мѣсеци затворенъ, че ме викате и мене питате защо сте ме ви сами затворили? Не е ли то чудно?

Отъ това се разви разговоръ или по-добрѣ препирня, въ която ефендиитѣ искаха да ми докажатъ че съмъ престѣпникъ, пъкъ азъ, че не съмъ такъвъ престѣпникъ, за какъвто ме тѣ мислятъ. Благодарение на тѣното слабо познавание политическитѣ отношения на балканския полуостровъ, за които тъкмо расправяха моитѣ уловени писма, не ми бѣше много тѣжко да се браня. И ако би на турскиятъ сѣдѣ